

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 5Csp/13/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7821200234
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimíra Gajdošová
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2024:7821200234.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

5Csp/13/2021

Okresný súd Rožňava, sudkyňou JUDr. Vladimírou Gajdošovou, v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, D., o zaplatenie 2 105,50 eur s príslušenstvom

rozhodol:

5Csp/13/2021

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

5Csp/13/2021

1. Právny predchodca žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s. (ďalej len „VÚB banka, a.s.“) sa podanou žalobou doručenou súdu dňa 27.1.2021, domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2 440,50 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 28.6.2018 do zaplatenia, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania.

2. Právny predchodca žalobcu žalobu skutkovo odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel dňa 12.8.2017 zmluvu o pôžičke č. 6263626/8580501903 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej mu poskytol pôžičku vo výške 3 500 eur, oproti povinnosti žalovaného splácať pôžičku v pravidelných 84 mesačných splátkach v sume 70,79 eur, a to do celkovej sumy pôžičky v sume 5 946,36 eur. Do dnešného dňa uhradil žalovaný z vyššie uvedenej zmluvy sumu 1 673,95 eur. Nakoľko žalovaný svoj záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky neplnil riadne a včas právny predchodca žalobcu listom zo dňa 26.4.2018 – „Predžalobná upomienka“ vyzval žalovaného na úhradu omeškaných úverových splátok, na čo mu poskytol dodatočnú lehotu na plnenie viac ko 30 dní s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky z dôvodu neplatenia. Podľa tvrdení žalobcu, žalovaný napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu svoj dlh z titulu omeškaných úverových splátok nezaplatil, a preto právny predchodca žalobcu v zmysle ust. § 565 v spojitosti s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyhlásil ku dňu 19.6.2018 predčasnú splatnosť pohľadávky z úveru, o čom bol žalovaný informovaný listom zo dňa 22.6.2018 – „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“. Ku zosplateniu došlo až

po márnom uplynutí dostatočne dlhej dodatočnej lehoty na plnenie, a to vo vzťahu k splátke splatnej bezprostredne pred zosplatením. Splátka uvedená v predžalobnej upomienke je len najstaršou omeškanou splátkou, táto však neurčuje začiatok plynutia premlčacej lehoty. Neuhradením aspoň splátky uvedenej v predžalobnej upomienke sa žalovaný dostal do omeškania viac než 3 mesiace a súčasne právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti upravuje článok 10.2 zmluvných podmienok. Uviedol, že celkový dlh žalovaného ku dňu podania žaloby predstavuje sumu 2 440,50 eur. Zároveň si uplatnil zákonného úroky z omeškania, a to od šiesteho dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti, nakoľko oznámenie bolo zaslané obyčajnou listovou zásielkou, kde bežná doba doručenia je 5 dní. Konštatoval, že ku dňu podania žaloby žalovaný uhradil sumu 3 979,45 eur (označené v „Prehľade splátok a úhrad“ ako stĺpec „Splátka“). Uvedená suma pozostáva zo súčtu predpísaných splátok do zosplatenia dlhu a sumy po zosplatení pri počte splátok 9, výške splátky 70,79 eur, sumy splátok 637,11 eur, sumy po zosplatení 3 342,34 eur, čiže spolu istina 3 979,45 eur. Ku dňu podania žaloby žalovaný uhradil sumu 1 673,95 eur, ktoré sú riadnymi splátkami poskytnutého finančného plnenia. Ďalej uviedol, že súčasťou pohľadávky sú aj náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s vymáhaním pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Uvedené náklady eviduje v prehľade splátok a úhrad (v stĺpci „MP3“) vo výške 135 eur. Istina + náklady – úhrady = dlžná suma (3 979,45 eur + 135 eur – 1 673,95 eur = 2 440,50 eur.

3. Súd dňa 12.4.2021 vydal platobný rozkaz v súlade s ustanovením v súlade s ustanovením § 265 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) proti ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odpor. V odpore žalovaný neuznal pohľadávku žalobcu čo do dôvodu a výšky. Poprel tvrdenia žalobcu a mal za to, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Namietal, že žalobca pri poskytovaní úveru nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri skúmaní jeho bonity podľa §7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., čím hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň veriteľ nebol oprávnený od neho vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Namietal, že žalobca nepreukázal, že by nárok na zaplatenie nákladov na vymáhanie pohľadávky, označený v prehľade úhrad a splátok ako MP3, bol v súlade so zákonom. Bol toho názoru, že žalobcu nepredložil žiadne listinné dôkazy, ktoré by preukazovali vznik nákladov na vymáhanie pohľadávky a v tejto časti žaloby neuniesol dôkazné bremeno. Keďže žalobca nepredložil listinný dôkaz o tom, že sa oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti zo dňa 22.6.2018 dostalo do jeho dispozičnej sféry, žalobca tak nepreukázal, že mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, a preto neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Poukázal na to, že sám žalobca vo vyjadrení píše „dôkazy oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru bez doručenky“. Záverom konštatoval, že nakoľko sa jedná o spotrebiteľský spor je súd povinný ex offa v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka prihliadnuť na premlčanie bez toho, aby sa premlčania dovoľával. V tejto súvislosti vzniesol námietku premlčania dôvodiac, že premlčacia lehota podľa jeho názoru začala plynúť od prvej neuhradenej splátky dňa 20.1.2018 a uplynula dňa 20.1.2021, pričom žaloba bola podaná dňa 27.1.2021, teda po uplynutí premlčacej lehoty. Žiadal, aby súd platobný rozkaz zrušil a žalobu zamietol ako nedôvodnú a zaviazal žalobcu na úhradu trov konania.

4. Súd uznesením č.k. 5Csp/13/2021-51 zo dňa v zmysle § 267 ods. 3 CSP z dôvodu podania odporu platobný rozkaz zrušil.

5. Žalobca vo vyjadrení k odporu uviedol vo vzťahu k platnosti zmluvy a údajným neprijateľným zmluvným podmienkam, že zmluva bola riadne podpísaná oboma zmluvnými stranami, a preto boli splnené základné zákonné predpoklady pre platnosť právneho úkonu. Žalovaný nebol k podpisu zmluvy žiadnym spôsobom nútený. Zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, žalovaný bol s parametrami zmluvy riadne oboznámený a tieto boli konkretizované vo forme zmluvných podmienok. Žalovaný bol pri podpise zmluvy riadne oboznámený s tým akú istinu a aké príslušenstvo bude povinný platiť, teda zmluva dostatočne popisuje odplatu za poskytnutý úver. Ďalej uviedol, že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti dlhu bolo zasielané žalovanému len obyčajnou poštou, nakoľko pred zosplatením bola žalovanému adresovaná výzva aj s doručenkou, v rámci ktorej bol žalovaný upozornený na možnosť zosplatenia dlhu v prípade neuhradenia dlžných splátok. Žalovaný sa mohol o zosplatení dozvedieť najneskôr dorúčením podanej žaloby. Argumentoval, že predmetná listina má len deklaratórny charakter a jej účinky spätne nastanú momentom oboznámenia sa žalovaného s jej obsahom. Vo vzťahu k overovaniu bonity žalovaného poukázal na skutočnosť, že občiansky preukaz žalovaného nebol odcudzený a klient spíňal štandardné rizikové podmienky. Klient podpisom

zmluvy prehlásil, že všetky uvádzané údaje sú pravdivé a že mu neboli známe žiadne okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na riadne plnenie jeho záväzku. Uvedené prehlásenia sú súčasťou uzatvorenej zmluvy. Zmluvné podmienky boli žalovaným riadne podpísané. Žalovaný zároveň preukázal výšku jeho mesačného príjmu aj mesačné výdavky. Zmluvne stanovená výška mesačnej splátky sa tak javí ako primeraná. Podľa jeho názoru uplatňované úroky zo zmluvy nie sú v rozpore s dobrými mravmi. Vo vzťahu k položke MP3, nákladom spojených s vymáhaním pohľadávky uviedol, že žalovaný svojim podpisom súhlasil so zmluvnými podmienkami aj čo sa týka všetkých nákladov. V zmysle čl. 10 bod 10.4 zmluvných podmienok sú súčasťou pohľadávky aj náklady, ktoré navrhovateľovi vznikli v súvislosti s vymáhaním pohľadávky, ktoré sa označujú ako MP3. V zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka sú príslušenstvom pohľadávky aj náklady spojené s jej uplatnením a práve táto hodnota predstavuje sumu 135 eur, na ktorej priznaní trvá. V závere poukázal na skutočnosť, že žalovaný žiadnym spôsobom neinformoval žalobcu o zmene finančných pomerov, ktoré by mu znemožnili riadne splácanie poskytnutého úveru, ani nepožiadaval o zníženie mesačnej splátky, ktorú by posúdil a so žalovaným dohodol nové podmienky.

6. Podaním doručeným súdu dňa 10.8.2021 spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o., oznámila súdu, že pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka, a.s. ako postupca postúpil naňho ako na postupníka pohľadávku, na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok ku dňu 28.7.2021. Zároveň spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o. vyjadrila súhlas so vstupom do konania na strane žalobcu. K podaniu bolo ako príloha priložené oznámenie adresované žalovanej o postúpení pohľadávky a fotokópia rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávky.

7. Súd uznesením č.k. 5Csp/13/2021-99 zo dňa 13.8.2021 pripustil, aby do konania na miesto pôvodného žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s. vstúpil ako nový žalobca Intrum Slovakia, s.r.o....

8. Na výzvu súdu, aby žalobca predložil listiny na preukázanie dodržania odbornej starostlivosti pri posúdení bonity žalovaného v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. žalobca v podaní doručenému súdu 28.3.2021 uviedol, že k uvedenému sa už vyjadril predchádzajúci právny zástupca v podaní zo dňa 21.5.2021, pričom ďalšími listinami nedisponuje. Dôvodil, že právny predchodca žalobcu prostredníctvom svojho interného schvaľovacieho systému overuje pravdivosť údajov uvedených klientom v jeho žiadosti, resp. zmluve o úvere. Pred poskytnutím úveru skúma prostredníctvom sociálnej poisťovne príjmy, výdavky (zrážky) a trvanie zamestnania. Taktiež sa overuje počet úverov klienta v bankových a nebankových registroch. Žalobcom uplatnená pohľadávka, čo do právneho dôvodu a výšky, predstavuje nezaplatenú časť úveru, čo žalobca preukázal predloženou úverovou zmluvou a prehľadom platieb na úver, z ktorého je preukázaná kompletná platobná história počas trvania úverového vzťahu. Konštatoval, že žalovaná pohľadávka pozostáva z dlžnej istiny 2 305,50 eur, čo predstavuje celkovú dlžnú sumu úveru ku dňu predčasného ukončenia úverového vzťahu, vrátane nesplatených úverových splátok, ktoré sa žalovaný zaviazal v zmysle zmluvných podmienok úverovej zmluvy zaplatiť a nákladov na vymáhanie pohľadávky v sume 135 eur, účtovaných v zmysle všeobecných zmluvných podmienok úverovej zmluvy. Zároveň oznámil súdu, že z dôvodu úhrad žalovaného (dňa 16.12.2020 v sume 50 eur, dňa 18.1.2021 v sume 50 eur, dňa 15.2.2021 v sume 50 eur a dňa 23.3.2021 v sume 50 eur), ku ktorým došlo počas súdneho konania a v časti o zaplatenie sumy 135 eur s príslušenstvom titulom nákladov na vymáhanie pohľadávky, berie žalobu späť spolu v časti o zaplatenie sumy 335 eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania a v tejto časti navrhol konanie zastaviť a vrátiť krátený súdny poplatok. Z uvedeného dôvodu upravil petičné žaloby a žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 2 105,50 eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 305,50 eur od 28.6.2018 do 16.12.2020, zo sumy 2 255,50 eur od 17.12.2020 do 18.1.2021, zo sumy 2 205,50 eur od 19.1.2021 do 15.2.2021, zo sumy 2 155,50 eur od 16.2.2021 do 23.3.2021, zo sumy 2 105,50 eur od 24.3.2021 do zaplatenia a priznať náhradu trov konania.

9. Súd rozsudkom zo dňa 1.4.2022 konanie v časti o zaplatenie sumy 335 eur s príslušenstvom zastavil (I.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 626,05 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 826,05 eur od 28.6.2018 do 16.12.2020, zo sumy 1 776,05 eur od 17.12.2020 do 18.1.2021, zo sumy 1 726,05 eur od 19.1.2021 do 15.2.2021, zo sumy 1 676,05 eur od 16.2.2021 do 23.3.2021, zo sumy 1 626,05 eur od 24.3.2021 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (II.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (III.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 41,46% (IV.). Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd považoval úver za bezúročný a bezpoplatkový v dôsledku hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.,

a preto žalobe vyhovel čiastočne. Nakoľko žalovaný čerpal z poskytnutého úveru sumu 3 500 eur a uhradil sumu 1 873,95 eur, vyhovel žalobe v časti 1 626,05 eur. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a z dôvodu čiastočného späťvzatia konanie v časti žaloby v sume 335 eur zastavil. Súd považoval zosplatenie úveru za platný právny úkon, nakoľko považoval za nesporné, že došlo k doručeniu výzvy na uplatnenie tohto práva právnym predchodcom žalobcu. Zároveň nepovažoval nárok žalobcu za premlčaný. Krajský súd v Košiciach na základe odvolania žalovaného uznesením 5CoCsp/60/2022 zo dňa 21.9.2023 rozsudok vo výroku II. a IV. zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odvolaní vytkol súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu z pohľadu posúdenia platnosti postúpenia pohľadávky, čomu musí predchádzať posúdenie platnosti využitia práva na vyhlásenie okamžitej splatnosti celého dlhu. V ďalšom konaní uložil súdu skutkovo ustáliť, či predmetom postúpenia bol už zosplatený úver alebo nie. V prípade, ak súd ustáli, že predmetom postúpenia bola zosplatená pohľadávka uložil súdu skúmať spotrebiteľskú zmluvu z pohľadu obsahových náležitostí vyžadovaných zákonom a následne skúmať mieru jej splnenia. Ďalej sa súd mal zaoberať splnením podmienky predchádzajúcich písomných výziev pred zosplatením a pred postúpením pohľadávky vychádzajúc z úpravy režimu doručovania hmotnoprávných úkonov podľa § 45 ods. 1 OZ (teória dôjdenia).

10. Súd po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie odvolacím súdom nariadil vo veci pojednávanie na deň 21.6.2024, ktorého sa nezúčastnila žiadna sporová strana. Žalobca prostredníctvom jeho právneho zástupcu svoju neúčast' písomne ospravedlnil podaním doručeným súdu dňa 13.6.2024. Zároveň doručili súdu viaceré rozhodnutia krajských súdov týkajúcich sa doručovania oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti, zo záverov ktorých vyplýva, že zákonná úprava nevyžaduje preukázanie aj oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti, pokiaľ veriteľ splnil zákonné predpoklady vyplývajúce z ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ. Žalovaný ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní podaním zo dňa 19.6.2024, pričom súhlasil aby súd pojednával a rozhodol v jeho neprítomnosti. Opakovane namietol platnosť zosplatenia úveru akcentujúc, že na platné zosplatenie v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ sú potrebné 2 úkony, a to výzva a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Mal za to, že v prejednávanej príhode tieto podmienky splnené neboli, nakoľko žalobca nepredložil doručku k oznámeniu o vyhlásení okamžitej splatnosti zo dňa 22.6.2018. Poprel, že by mu bolo také oznámenie doručené a uviedol, že prvýkrát ho videl, až keď mu došli papiere zo súdu. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/129/2010 zo dňa 28.1.2011, zo záverov ktorého vyplýva, že všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Súd preto vykonal pojednávanie podľa § 180 CSP v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu a žalovaného.

11. Súd vykonal dokazovanie listinami založenými v spise a zistil tento skutkový stav:

12. Spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s., a žalovaný uzatvorili spolu dňa 12.08.2017 zmluvu o spotrebiteľskom úvere „Quatropôžička“ č. 8580501903. Predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 3 500 eur, pričom v zmluve boli uvedené celkové náklady spotrebiteľa vo výške 2 446,36 eur, celková čiastka 5 946,36 eur, výška splátky 70,79 eur, pri počte splátok 84, počnúc dňom 20.09.2017, pri termíne konečnej splatnosti 20.08.2024, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) bola dohodnutá vo výške 18,16 %, priemerná hodnota RPMN 12,95 %. Zmluva bola dojednaná bez poistenia. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť, zaplatiť úrok, príslušenstvo a poplatky.

13. Žalovaný si svoje povinnosti splácať úver riadne a včas neplnil, preto právny predchodca žalobcu, predžalobnou upomienkou zo dňa 26.04.2018, vyzval žalovaného na úhradu nedoplatku na splátkach a zároveň ho upozornil na možnosť mimoriadneho zosplatenia úveru. Predžalobná upomienka bola žalovanému doručená do vlastných rúk 4.5.2018. Následne právny predchodca žalobcu písomným oznámením zo dňa 22.06.2018, vyhlásil ku dňu 22.06.2018 úver za predčasne splatný a vyzval žalovaného na úhradu sumy vo výške 3 605,97 eur.

14. V dôsledku zlúčenia spoločnosti Consumer Finance Holding, a. s., so Všeobecnou úverovou bankou, a. s., sa právnym nástupcom spoločnosti Consumer Finance Holding, a. s., stala E. F. G., H. (právny predchodca žalobcu).

15. Zmluvou o postúpení pohľadávok ku dňu 28.07.2021 právny predchodca žalobcu postúpil na žalobcu pohľadávku, ktorá je predmetom tohto konania. Uvedené bolo právnym predchodcom žalobcu oznámené žalovanému listom zo dňa 03.08.2021, ktorý mu bol doručený 5.8.2021.

16. Žalobca si v tomto konaní pôvodne uplatnil sumu vo výške 2 440,50 eur s príslušenstvom, po späťvzátí žaloby žalobcom a následnom zastavení konania súdom vo výške istiny 335 eur s príslušenstvom rozsudkom zo dňa 1.4.2022, ktorý v tejto časti nadobudol právoplatnosť dňa 7.4.2022, je naďalej predmetom tohto konania už len žalobcom uplatňovaný nárok vo výške 2 105,50 eur s príslušenstvom.

17. Z predloženého prehľadu splátok a úhrad, z tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nespochybnil a preto ich súd považuje za nesporné (a samotnej zmluvy) súd zistil, že žalovanému boli žalobcom, z titulu úveru, poskytnuté finančné prostriedky vo výške 3 500 eur, pričom žalovaný v prospech úverového účtu uhradil spolu sumu vo výške 1 873,95 eur (suma vo výške 1 673,95 eur, pôvodne tvrdená žalobcom v žalobe a ďalšie platby žalovaného vo výške 4 x 50,- eur, t. j. 200 eur, oznámené žalobcom podaním doručeným súdu dňa 28.03.2022).

18. Podľa bodu 10.2 zmluvy je spoločnosť oprávnená v prípade riadneho a včasného nesplácania splátok pôžičky žiadať klienta zaplatať celú pohľadávku spoločnosti, ktorá sa stane okamžite splatnou (vyhlásiť okamžitú splatnosť pôžičky), ak je klient v omeškaní s úhradou jednej splátky alebo čiastočného plnenia jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace, a to za podmienok ustanovených v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Spoločnosť je ďalej v prípade nesplácania úveru oprávnená účtovať klientovi úroky z omeškania a iné náklady súvisiace s vymáhaním pohľadávky spoločnosti uvedené v tejto zmluve.

19. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 525 OZ, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. (2) Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

21. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

22. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatať celú pohľadávku pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

23. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

24. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách v znení do 31.12.2017, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom

úvere podľa osobitného predpisu^{87ac}) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.^{87ad}) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

25. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSU“) účinnom v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

26. Podľa § 2 písm. a), b) a d) ZoSU, na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom

27. Podľa § 151 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. (2) Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

28. Súd danú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle citovaných ustanovení § 52 a nasl. OZ, keď žalobca mal pri uzatváraní aj plnení zmluvy postavenie dodávateľa, pretože konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na strane dlžníka - žalovaného vystupoval spotrebiteľ - fyzická osoba, ktorá neuzatvárala zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva bola pripravená na formulári, ktorý vopred zo strany žalobcu bol pripravený bez možnosti žalovaného meniť obsah a text uvedenej zmluvy, pričom do textu zmluvy sa dopisovali iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovaného. Súd preto posudzoval právny vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľský a aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy. Súčasne zo strany žalobcu išlo aj o poskytnutie spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

29. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, alebo pasívnej je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo205/2009). Súd je povinný zisťovať, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorej úhrada je predmetom sporu. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je, alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že mu uplatnený nárok patrí (žalobca), v skutočnosti nie je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je povinný plniť (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004, uverejnený v periodiku Zo súdnej praxe č. 46/2008). Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní je dôvodom na zamietnutie žaloby (por. napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. februára 2015, sp. zn. 4 Obdo 7/2014). Súd sa pri posudzovaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, so zreteľom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu strán, v ktorom žalovaný ako spotrebiteľ požíva zvýšenú ochranu, medzi iným tiež i pred nepriaznivými dôsledkami dispozície s pohľadávkou voči nemu, sústredil na otázku platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, od ktorej žalobca uplatnený nárok odvíjal. V tejto súvislosti mimo všeobecných kritérií platnosti tohto právneho úkonu skúmal tiež, či vyhovuje i osobitným

požiadavkám, vzťahujúcich sa na postúpenie bankovej pohľadávky; v tomto postupe správne aplikoval ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov.

30. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách mohla banka postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná. Právo na zosplatenie úveru má veriteľ podľa § 565 OZ za splnenia podmienok 1/ možnosť straty výhody splátok bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom alebo v súdnom rozhodnutí, 2/ dlžník nesplní niektorú zo splátok v deň jej splatnosti a 3/ veriteľ požiadala dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. V spotrebiteľských zmluvách k tomu pristupujú podľa § 53 ods. 9 OZ ďalšie dve podmienky, a to 1/ veriteľ má právo na tzv. stratu výhody splátok (možnosť požadovať zaplatenie celého dlhu naraz pred jeho konečnou splatnosťou) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a 2/ veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ide o kumulatívne podmienky bez splnenia ktorých je zosplatenie neúčinné a veriteľ nemá právo na zaplatenie celého dlhu naraz.

31. V prejednávanom prípade možnosť straty výhody splátok bolo výslovne určená v bode 10.2 zmluvy, ktorá je podpísaná oboma zmluvnými stranami. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný bol v omeškaní so splátkou splatnou 20.4.2018. Rovnako nebolo sporné, že žalobca vyzval listom zo dňa 26.4.2018, ktorý bol žalovanému doručený 4.5.2018 na zaplatenie dlžnej sumy 192,37 eur s upozornením, že ak nedôjde k jej úhrade do 5.6.2018 bude veriteľ oprávnený úver zosplatiť. Najvyšší súd SR v uznesení č.k. 5Cdo/224/2021 vyslovil názor, že „15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, vychádzajúc z charakteru upozornenia na možnosť zosplatenia ako vytvorenia príležitosti pre dlžníka ho ešte odvrátiť, navyše pokiaľ uplatneniu tohto práva nebráni, ak spotrebiteľ zaplatí niektorú zo skorších splátok“. Veriteľ požiadala žalovaného o zaplatenie celej pohľadávky listom zo dňa 22.6.2018, teda do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky 20.7.2018. Žalovaný v konaní namietal, že žalobca nepreukázal, že by doručoval, resp. doručil oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru v súlade s ust. § 45 ods. 1 OZ a že táto mu doručená nebola a dozvedel sa o nej až keď mu bola doručená súdom spolu so žalobou. „Žiadosť veriteľa o zaplatenie celej pohľadávky, resp. jej neupokojeného zvyšku, je jednostranným adresovaným úkonom, ktorého účinky sú podmienené tým, že dôjde dlžníkovi (§ 45 ods. 1 OZ). Zákon pre túto žiadosť osobitnú formu nepredpisuje, avšak vzhľadom na jej účinky vo vzťahu k zmene obsahu záväzkového vzťahu je pri záväzkoch vzniknutých na základe písomných dohôd nevyhnutné zachovať písomnú formu (§ 40 ods. 2 OZ) /viď Občiansky zákonník II, 2. vydání, 2019, s. 2130 - 2135: F. Sedlačko/ .

32. Na základe uvedeného súd konštatuje, že v prejednávanom prípade nedošlo k platnému zosplateniu úveru.

33. Súd má za to, že z citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu len tú časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník v omeškaní aspoň 90 dní a banka ho na jeho splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ust. § 525 ods. 1 OZ. Takejto interpretácii podľa súdu zodpovedá i dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne šlo o § 92 ods. 7) v ktorom je doslovne uvedené, že „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Z toho vyplýva, že sám zákonodarcu mal pri tvorbe a prijatí posudzovanej normy na mysli oprávnenie banky postúpiť len časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Takéto obmedzenie je podľa úvahy súdu vyjadrením špecifickej povahy právneho vzťahu klienta s bankou, ktorý je osobitne regulovaný a podlieha tiež osobitnej kontrole (dohľadom Národnej banky Slovenska). Preto zákon pred postúpením bankovej pohľadávky predpokladá alebo skončenie tohto vzťahu, alebo aspoň také jeho usporiadanie, ktoré vylúči možnosť realizácie takých práv postupníkom, ktoré spadajú do rámca bankových činností, a ktoré podliehajú osobitnému režimu bankových pohľadávok. Je potrebné mať v tejto súvislosti na pamäti, že s každou pohľadávkou banky voči klientovi sú neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk, predovšetkým podľa úpravy § 27 a nasl. zák. č. 483/2001 Z. z., a tiež aj v porovnaní s inými veriteľmi pomerne rigorózne stanovené bankové tajomstvo v zmysle § 91 a nasl. uvedeného zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi bankou a klientom. Takéto postúpenie bankovej

pohľadávky je preto v rozpore tiež s ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré zakazuje postúpiť okrem iného tiež také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Z týchto dôvodov možno konštatovať, že pokiaľ VÚB, a.s. postúpila na žalobcu splatnú pohľadávku bez predchádzajúcej písomnej výzvy doručenej žalovanému došlo tým k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z.. Pokiaľ ide o následky tohto porušenia túto otázku medzičasom dá sa povedať už definitívne zodpovedal NS SR najprv v rozsudku sp. zn. 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28.3.2018 v ktorom formuloval záver, že „... podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.)“ a následne tiež v rozsudku sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24.4.2018, ktorý bol uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk NS SR pod č. R 60/2018), v ktorom vyjadril názor, že ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky a že postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. Z už uvedeného vyplýva, že na rozpor postúpenia s § 525 OZ, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, príhliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Žalobca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak povinný dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitimácie postupníka. V danom prípade zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že žalobca nedokázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka VÚB, a.s. postúpená naňho boli tieto podmienky postúpenia splnené. Možno tak považovať za dokázanú požiadavku 90 dňového omeškania, nebolo však dokázané, že by bol žalovaný písomne vyzvaný bankou na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere. Žalobca síce v konaní predložil vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo dňa 22.6.2018, ktoré bolo adresované žalovanému, avšak žiadnym spôsobom nepreukázal jeho doručenie žalovanému, čo malo za následok neplatnosť zosplatenia úveru. Žalobca tak nepreukázal, že pohľadávka voči žalovanému bola spôsobilá na postúpenie v zmysle ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z..

34. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na závery Najvyššieho súdu SR vyslovené v uznesení 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022, v zmysle ktorých „V prvom rade najvyšší súd dáva do pozornosti dovolateľky rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017 (na ktorý sama poukazovala), z ktorého vyplýva, že zákon o bankách definuje podmienky, z akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke. Prvá veta ustanovenia § 92 ods. 8 citovaného zákona definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplnenej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Obdobne k takým istým záverom dospel Najvyšší súd SR aj v rozsudku z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017. V danom prípade dovolací súd vec uzatváral konštatovaním, že v prípade kde boli splnené podmienky podľa § 92 ods. 9 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom, (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na dátum vydania týchto rozhodnutí najvyššieho súdu a dátum podania dovolania v preskúmvanej veci dovolací súd konštatuje, že dovolateľka o oboch rozhodnutiach najvyššieho súdu už musel mať v čase podania dovolania vedomosť. V danom prípade na základe zisteného skutkového stavu odvolací súd konštatoval, že písomná výzva banky (zo dňa 10. júla 2013, značka 0292/141/2013) uvažujúcej o postúpení (Slovenskej sporiteľne, a.s.) riadne nesplnenej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil, nebola riadne doručená (čo aj dostatočne zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom odôvodnil), nebola teda splnená jedna zo základných podmienok na postúpenie pohľadávky. Z uvedené vyplýva aj správnosť záveru odvolacieho súdu o neplatnosti postúpenia pohľadávky v zmysle zákona o bankách. Neopodstatnený je preto žalobkyňou tvrdený odklon od ňou uvádzaného rozhodnutia.“

35. V rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.3.2022 sa riešila otázka, či výzvu, ktorou sa zároveň vyhlasuje okamžitá splatnosť pohľadávky možno považovať za výzvu podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom najvyšší súd dospel k záveru „že obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky,

že je klient v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách“. Vo vzťahu k právnomu posúdeniu otázky či „je žalobkyňa povinná predkladať doručenky výziev v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách aj v prípade, ak je postúpenie pohľadávky a doručenie výziev medzi stranami nesporné“ dovolací súd uvádza: „V zmysle § 111 CSP do vlastných rúk sa doručuje tak, že adresát potvrdí prijatie písomnosti na potvrdení o doručení písomnosti (ďalej len „doručenka“); údaje v doručenke sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. Doručenka je verejnou listinou. 30. Doručenka je listinou, ktorá má povahu verejnej listiny, a ktorá sa od listín súkromných líši tým, že potvrdzuje, pokiaľ nie je dokázaný opak, pravdivosť toho, čo je v nej uvedené. Status doručenky ako verejnej listiny bol síce vyjadrený už aj v § 45 ods. 2 O. s. p. [„Údaje uvedené na potvrdení o doručení písomnosti (ďalej len „doručenka“) sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak.“], Civilný sporový poriadok však výslovne hovorí o statuse verejnej listiny. senát sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi vyslovenými v citovaných rozhodnutiach a v okolnostiach posudzovanej veci na ne v celosti poukazuje. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je primárne zásadná skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (zákonnými podmienkami) platného postúpenia pohľadávky z úveru je preukázateľné (doručenie) zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku“.

36. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca pred postúpením pohľadávky nespĺnil podmienky ustanovené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001, za ktorých môže byť banková pohľadávka postúpená, a to ak je pohľadávka 1/splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené 3/omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Už vzhľadom aj na predchádzajúci záver súdu o tom, že pohľadávka nebola spôsobilá na postúpenie, nakoľko bola neúčinne zosplatnená, žalobca nedodrжал ani ďalšiu podmienku, a to doručenie samostatnej písomnej výzvy žalovanému na zaplatenie dlhu, keďže odvolávajúci sa na platnú judikatúru oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru nemožno prisvedčiť aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.

37. Z uvedeného dôvodu súd konštatuje, že v prejednávacom spore sa jedná o postúpenie v rozpore s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., a preto ide o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ, čo má za následok nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalovaného. Súdu preto neostávalo nič iné ako žalobu zamietnuť.

38. Vzhľadom na to, že súd nemal preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, nepovažoval za dôvodné zaoberať sa náležitosťami spotrebiteľskej zmluvy a prípadne neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

39. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

41. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi plnú náhradu trov konania prvoinštančného aj odvolacieho. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

5Csp/13/2021

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Rožňava v dvoch písomných vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu (t.j. zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).